

100. Anders och Köks - Kajsa

(Anna - Maria Lenngren.)

Haeffner.

Em *H7*

Kath - ri - na i sin fäll - bänk låg: Hå, hå du sö - ta

Em *G* *Em* *G*

An - ders, På gif - tas lek - te hennes håg; Hon i - de - li - ga

Em *H7* *Em*

kro - nor såg, Och söm - nen for till fan - ders.

2. Och mörk var natten; blåsten röt;
Mot väggen luckan smällde,
Och katten skrek och hunden tjöt,
Och regnet stritt ur rännan flöt,
Och syrsorna de gnällde.
3. Men strax som Jäppe tutat tolv
På dörren hördes knacka,
Och strax flög upp båd' lås och kolv,
Ett spöke stod där mitt på golv,
I lång vingåkers-jacka
4. Vid bänken ned det sänkte sig;
Aj! hu då! skrek Katrina:
»Nå Anders! nå besitta dig,
Hur har du hjärta till att mig
Med sådan skrämsel pina.
5. Det var ej Anders, stackars karl
Nej ödet mände skicka,
Att detta själva husbond var
Som länge hemlig avsikt bar
På Kajsa, fattig flicka.
6. Katrina flög ur bänken opp
Förargad kan man tänka.
»Bliv kvar», skrek herrn, »min socker-
topp
Jag pängar till en lång salopp
På stunden vill dig skänka».
7. Vid dessa ord en penningpung
I hennes barm han lade,
Och flickan var så varm och ung,
Och jungfrudomen var så tung,
Och myntet verkan hade.
8. Köksdörren var ej riktigt stängd,
Och han som blev bedragen
Kom in i tysthet, blev befängd
Och fanns uti sitt strumpband hängd
Om ottan andra dagen.
9. Där hängd' han kall och styv och blek.
I farstug-dörr'n den arma,
Katrina, som nyss honom svek,
Kom ut och väsnades och skrek,
Så Gud han sig förbarma.
10. Där hängd' han styv och blek och kall.
Katrinas sorg var bitter,
Se så, nu damp hon knall och fall.
Och därmed var balladen all;
Och gråt nu den som gitter.